

[Madsen-Mygdal.]

en anden Handelspolitik skulde kunne gavne de Landmænd, der til Juni Termin maa forlade Hjem og Virksomhed. . . . (A. C. D. Petersen: Gennem Skattnedsættelse) . . . Ja, ja, men Handelspolitik blev ogsaa nævnt. Jeg vil ogsaa sige med Hensyn til Skattelettelse, at den kommer alle Landmænd til gode, baade dem, der kan klare sig, og dem, der ikke kan klare sig, og den Skattnedsættelse, der her er Tale om, gavner ikke de Folk, der trænger til en Akkordordning; de bliver ikke siddende en Maaned længere paa Ejendommen, selv om det ærede Medlem faar gennemført denne Skattelettelse.

Saa sagde det ærede Medlem, at der var ingen Fanfare over dette Forslag. Nej, det er der ikke, det har jeg aldrig sagt, der skulde være; jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem forstaar ved Fanfare. Der er aldrig Fanfare, naar man staar i en Nedgangstid som den, vi staar i nu, og hvor det maa skønnes at være nødvendigt at fremsætte et saadant Forslag. Det er ikke altid, der kan være Fanfare over alting, og de Herrer, som skal have en Fanfare hele Tiden, kan maaske ikke være med til Gennemførelse af et saadant Forslag, men saa maa vi undvære deres Medvirken, der er ikke andet at sige. Blot de vilde sige ja eller nej! Naturligvis, hvis de vilde sige ja med visse Betingelser, saa vi kunde høre Betingelserne, vilde meget være opnaaet, og det er egentlig det eneste, jeg har bedt om her.

Til det ærede Medlem Hr. Holdgaard skal jeg sige, at han var den af Brødrene, der var mindst misfornøjet med Situationen, og det priser jeg ham for. Det ærede Medlem fremsatte en Række saglige Bemærkninger, og jeg er ikke helt uenig med ham i alt, hvad han i saa Henseende fremførte, men jeg forstod, at han for sit Vedkommende i hvert Tilfælde ytrede Villighed til at forsøge hurtigt at faa et Resultat, og det er meget priseligt.

Jeg maa overfor det ærede Medlem sige, at selvfølgelig er der en Ændring her i Forslaget, en Ændring, der giver lettere Adgang til Laanene og derfor ogsaa større Risiko, som jeg sagde før, ved at indføre Amtslaankasser i Stedet for Sparekasser og Banker. Men jeg maa sige til det ærede Medlem, at i vort Forslag er selvfølgelig ogsaa en Akkordordning og en fornuftig Akkordordning Grundlaget og en Betingelse for, at Udlaan overhovedet kan finde Sted.

Naar det ærede Medlem vilde give det Udseende af, at dette Forslag i Virkeligheden var ganske det samme, som de Radikale havde forelagt, ja, saa er jeg

egentlig ked af at benægte det, for hvis det ærede Medlem glæder sig over det, skal han have den Glæde helt og holdent. Men det ærede Medlem ved meget vel, at der i det radikale Forslag var nogle slemme mørke Punkter; der var nogle Uoverensstemmelser af fundamental Art med dette Forslag. Men jeg skal slet ikke fremdrage dette, jeg ønsker nemlig at lade det ligge, og naar det ærede Medlem er glad og tilfreds, kan jeg ogsaa være det.

Det ærede Medlem kom ind paa at tale om, at der skulde kræves Sikkerhedsstilling ved Kaution fra Slægt og Bekendte, eventuelt fra Kreditorerne, tror jeg ogsaa det ærede Medlem nævnte, eller maaske, som den højtærede Landbrugsminister har antydnet, fra Kommunerne. Det er meget svært at skrive saadant og give bestemte Regler om det i en Lov, men det har imidlertid hele Tiden været min Forudsætning, at ikke blot skal Kreditorerne, for at det skal være en rimelig Akkordordning, give Nedslag i deres Gældsfordringer — det er det første —, men selvfølgelig skal der ogsaa tages al den Hjælp, der kan tages fra Familie og fra Bekendte, inden Staten skal træde til. Det er dog en Selvfølge, og det var ogsaa en Forudsætning for den Lov, vi gennemførte; det gik vi ud fra, at det vilde Bankerne og Sparekasserne varetage, og det skal selvfølgelig ogsaa varetages af Amtslaankasserne.

Men hvis der virkelig er ærede Medlemmer, der tror, at noget saadant kan sættes ind i Loven — det er jo ikke altid, der er Familie og Venner, der kan træde til —, men hvis man ønsker, at noget saadant skal sættes ind i Loven — hvis man ikke kan nøjes med den Instruks, som jeg antager Ministeriet vil give for de Organer, der skal optræde paa Statens Vegne — hvis man mener, det kan staa i Loven — jeg har nu mine Tvivl, for det bliver vanskeligt at give Regler i saa Henseende i Loven —, kan det jo prøves, naar blot det maa ske saa hurtigt, at den Tid, vi har tilovers, kan slaa til.

Til det ærede Medlem Hr. Hans Hansen skal jeg sige, at naar han nu fastslog, at det var en Gældskrise, og at dette er en Anerkendelse deraf, er han fuldkommen paa Vildspor. Dette Forslag er en Erkendelse af, at den Mand, der ingen Reserver har i denne Tid, bukker først under, men selv om det ærede Medlem havde et Middel, hvad han jo ikke har, til at halvvere Landbrugets samlede Gældsforpligtelser, saa var der lige godt Krise her i Landet. Dette er ingen Gældskrise, men det er en Ren-